

Tělocvikář se už po mně nevozí

Ondřej Cupal

Soutěžní povídka
Píšeme pro Alza.cz

Pro tuto povídku můžete hlasovat ve svém uživatelském účtu na www.alza.cz v sekci Moje knihovna. Povídka nebyla v rámci objektivit nijak upravena.

Copyright © Ondřej Cupal, 2012

Marie rázně pochodovala po asfaltové uličce vedoucí mezi kolejemi B a D. Příjemné slunečné počasí s lehkým vánkem, který se jí otřel o tváře, popadl několik krajních vlasů a odhodil je dozadu, kontrastovalo s její náladou. Desky a učebnice křečovitě tiskla na svou hrud', ruce měla založené v podpaží. Nikdo ze spolužáků se jí neopovážil oslovit. Zejména pro její zamračenou tvář skloněnou k zemi, jako kdyby hledala něco, co před okamžikem ještě měla a najednou zjistila, že to cestou do auly musela jistojistě ztratit. Mohlo to být cokoliv. Zelený knoflík, který chyběl na manšestrovém saku, jedna ze sponek, jež měla zasunuté ve vlasech nebo tužka, která jí vypadla z mělkých kapes hnědých kalhot.

Prošla hlavním vchodem koleje B, výtahem vyjela do třetího patra a zasunula klíč do zámku s dveřmi číslo 327. Ve chvíli, kdy vstoupila, se jí v kapse rozvrněl telefon. Marie několik vteřin zírala na displej a zvažovala, jestli má hovor přijmout.

„Ahoj mami,“ řekla, posadila se na botník a začala si jednou rukou rozvazovat tkaničky u botasek.

„Ahoj zlatíčko. Už skoro týden ses neozvala,“ řekla matka, aniž by schovala svou výčitku za milou intonaci.

„Mami, prosím tě,“ zaúpěla Marie a odhodila první povolenou botu do rohu pod dřevěný věšák, na kterém visely dva dámské kabáty.

„Copak se děje, holčičko?“

„Ale nic,“ odpověděla Marie a na chvíli se zarazila v rozvazování tkaničky. Stiskla zuby a položila ruku na čelo. V telefonu bylo ticho a ona za něj byla vděčná. Dokázala si představit, jak její matka teď vypadá. Určitě sedí v křesle s jedním kolenem pokrčeným vedle obličeje a druhou nohou svěšenou na zem. Zrzavé vlasy, jejichž kudrnatost jí Marie vždycky záviděla, měla přehozené přes jedno rameno, ústa byla

nepochybně křečovitě, ale mírně sevřená a nad světle modrýma očima se mračilo obočí.

„Jsem už dlouho pryč,“ řekla Marie o poznání smířlivěji. Zula si druhou botu a pohodila ji na druhou stranu malé chodby.

„Taky se nám po tobě stýská,“ řekla matka.

Marie přešla do jediného hlavního pokoje. V úzké místnosti stály na obou stranách postele, mezi nimiž zbýval asi metr místa. Stůl bez šuplíků vyplňoval prostor pod oknem, přesně zapasovaný mezi obě postele. Obyvatelé měli k dispozici každý po jedné skříni. Na podlaze bylo šedé linoleum a na stěnách kdysi bílá malba. Přesto si Marie nestěžovala. Hned vedle botníku byl totiž vstup na soukromou toaletu a do sprchy. Polovina pokojů na kolejích měla sociální zařízení veřejné.

„Když já nevím, jestli to tu vydržím,“ řekla Marie. Odhrnula záclonu, otevřela okno a posadila se na židli.

„Nestíháš školu?“

„Ale ne.“ Dívka došla znovu do chodby, vytáhla z kabelky krabičku cigaret a zápalky a připálila si.

„Kdybys nestíhala školu, tak to řekni. Víš, že strejda Karel se nabídl...“

„Stíhám, mami!“ řekla důrazně Marie, a protože jí matka nemohla vidět, dala oči v sloup.

„I tu matematiku?“

„Jo,“ protáhla o poznání pokorněji. Zkoušku na konci prvního semestru splnila až na třetí pokus. A i teď jí ujížděl vlak. Ale to teď nehrálo žádnou roli.

„Víš, tatínek i já jsme na tebe moc pyšní, že ses dostala na vysokou školu,“ řekla matka. Marie se pousmála. Věděla, že je to laciná lichotka, ale jí to vždycky udělalo radost.

„Díky, mami,“ řekla potichu a natáhla se přes stůl ven na parapet, odkud vylovila skleněný popelník, a postavila ho před sebe.

„A ten tělocvikář už se po tobě nevozí?“

„Už ne.“ Marie se poprvé usmála.

„To je dobře,“ odpověděla matka.

Ve sluchátku bylo znovu několik vteřin ticho. Marie se opřela do opěradla, obě nohy položila na stůl a popelník si přitáhla blíž. Dvakrát třikrát potáhla bílý kouř do plic a vyfoukla ho směrem k oknu. Pak odklepala popel.

„Jak to?“ nevydržela to nakonec matka.

„Začali jsme druhý semestr chodit víc do bazénu,“ řekla neurčitě Marie. Před očima se jí objevil vyrýsovaný mladý profesor Sýkora v plavkách. Vybavila si i jeho pátravý pohled, když Marie poprvé vstoupila v bikinách do krytého bazénu.

„No?“

„A tak nějak se to dalo dohromady. Víš, jak nerada jsem vždycky běhala,“ řekla dívka a udusila cigaretový nedopalek.

„To jo. Ale že bys nějak milovala plavání, se mi taky nezdá.“

Marie se neudržela, a sice potichu, ale přesto slyšitelně se zasmála.

„Co je k smíchu?!“ zeptala se přísně matka. Kdesi vzadu její výtky však bylo cítit, že ani ona nedokázala zůstat úplně vážná.

„Ale nic,“ řekla dcera. Úsměv tentokrát neskrývala. Vybavila se jí další vzpomínka na Martina Sýkoru. Po jednom z kolejních večírků sedí na sedadle spolujezdce profesorova sportovního auta a cítí teplo jeho rtů a dlaň na svém pravém nadru.

„No dobře,“ řekla nakonec matka.

„Jak se má táta?“ přerušila Marie další několikavteřinové ticho. Matka se rozhovořila o otcově povýšení v práci, o opravě rodinného auta a nakonec na Marii navalila několik drbů na své někdejší sousedy. Sprchu informací ale dívka poslouchala napůl ucha. Otočila si židli na bok a dala nohy na postel spolubydlící, která ji měla jako obyčejně dokonale ustlanou. Na bílém opraném povlečení by člověk nenašel jedinou vlnku. Uprostřed postele stál symetrický komínek tílek a

triček, která si Romana ráno přinesla usušené z prádelny. Ve chvíli, kdy je chtěla roztržít do skříně, zjistila, že jim přednáška začíná za několik minut a vyběhla ven. Marie si ještě potřebovala odskočit, proto ji vyslala, ať na ni nečeká.

„A co Romana? Pořád spolu vycházíte dobře?“ vytrhla matka Marii ze vzpomínek.

„Abych řekla pravdu,“ odpověděla dcera a několik vteřin hledala, jak by větu dokončila. „Začíná mi zase pěkně lízt na nervy,“ dodala, natáhla pravou nohu ke komínku Romaniných svršků a pod vrchní z nich zasunula prsty a nárt.

„Co se stalo?“

To bys koukala, co ta mrcha provedla, pomyslela si Marie.

„Ale nic. Jenom mě rozčiluje,“ řekla nahlas.

„Rozčiluje? Jak rozčiluje? Stejně jako poprvé?“

Ne, tentokrát mi přebírá kluka, řekla sama pro sebe.

„Když já se z toho jejího puntičkářství vážně zblázním,“ zaúpěla a ve stejnou chvíli vyhodila nohou tílko do vzduchu. To po vteřině dopadlo vrchní stranou na polštář.

„To už jste snad probíraly, ne?“ zeptala se matka znovu přísně. Tentokrát však bez špetky pobavení. „Jí přece zase vadilo, žes kouřila ve vašem pokoji,“ dodala.

„No jo,“ odpověděla Marie a sáhla po další cigaretě do krabičky.

„Tak v čem je problém?“

Já je viděla! Držela ho za ruku. Držela Martina Sýkoru za ruku!

„Ona je nesnesitelná. Někdy přijdu a nemůžu najít nějaký oblečení. Pak se ukáže, že mi ho uklidila!“ vykřikla a zároveň se nad tou lží začervenala. Vztekle odhodila nohou další tílko a hned vzápětí druhé. Jedno dopadlo na zem a druhé až na Mariinu postel.

„Holčičko moje, tak si s ní o tom promluv,“ naléhala matka.

Romano, ty svině, buď tak hodná a nedrž máho kluka za ruku. Mohlo by se ti stát, že ti vyškrábu oči.

„Já vím, mami. Já vím,“ odpověděla a podívala se do vzduchu, aby viděla, kam dopadne další vyhozené tričko spolubydlící. Na skříň.

„Zkoušela jsi to?“

„Co?“

„Promluvit si s ní o tom.“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nevím mami. Byla jsem naštvaná. Tebe by taky naštvalo, kdybys přišla domů a zjistila, že se ti někdo prohrabuje ve věcech.“

„Ona to třeba tak nevnímá,“ řekla matka a hlasitě vzdychla. „Ale o tom už jsme se přeci bavily,“ dodala pak vyčítavě.

„Já vím,“ odsekla Marie a poprvé své lži upřímně zalitovala.

„Takže si s ní promluvíš?“

To si piš.

„Promluví.“

„Dobře,“ řekla matka. „To je dobře.“

Marie si všimla, že má zapálenou cigaretu a popel jí sahá až téměř do její poloviny. Odklepla. Ticho, které se rozhostilo na obou stranách, bylo nejnepříjemnější za celý rozhovor. Trvalo několik dlouhých vteřin. Marie věděla, že by něco měla říct. Změnit téma a víc se doopravdy zajímat, co se děje doma. Ale nedokázala to.

„Tak mi pak zavolej, jak to dopadlo,“ řekla matka.

„Zavolám.“

„Dobře. Tak ahoj.“

Jakmile se ve sluchátku ozvalo duté cvaknutí, vyhodila Marie vztekle do vzduchu poslední tři trička. Jedno z nich, bílé s modročerveným vzorem, dopadlo přímo na ruku, v níž Marie držela cigaretu. Dívka neucukla. Až po několika vteřinách ho odsunula a dívala se na vypálené kolečko na miniaturním rukávu. Típla cigaretu do popelníku, natáhla nohy na Romaninu postel a pohodlně se opřela.

Ráno zavřela záchodové dveře, pak si nazula boty, vzala učebnice a odešla. Narozdíl od Romany nijak nespíchala. Jí nevadilo, když někam přišla pozdě. Naopak. Dělalo jí to radost. Měla ráda ten pocit, kdy otevírá dveře zaplněné posluchárny a všechny hlavy se k ní otáčí. Marie má na tváři proviněný výraz a nahlas se velice omlouvá, až se jí profesorovi zželí a ona pomalu kráčí, stále pozorována mnoha pohledy, na volné místo.

Tentokrát ale nic takového neproběhlo. Dveře do budovy, v níž byla jejich aula, byly z nepochopitelných důvodů zavřené a u vchodu se tak hromadili studenti. Marie se zastavila u prvního hloučku spolužáků, na který narazila, a beze spěchu se začala ohlížet po Romaně. Nejdříve ji nezahlédla a začala se bavit s ostatními. Ale už napodruhé si jí všimla. Stála stranou všech ostatních. Na trávníku u jednoho z tisových keřů, kterých rostlo na pozemku školy nespočet. S někým hovořila. Marie popošla několik kroků, aby zjistila, s kým. Pak ji polilo horko. Martina Sýkoru poznala i přes kapuci na hlavě. Právě pustil Romaninu ruku a vydal se spěšně k odchodu. Mariina spolubydlící se podívala na svou dlaň, jako kdyby na ni stále cítila teplo Martina. Toho Martina! Jejího Martina!

V zámku se ozval klíč a vzápětí rychlé cvaknutí dveří. „Já už to nevydržím,“ zaúpěla Romana a ještě obutá vběhla na toaletu.

Marie se pousmála a prohodila zkřížené nohy na posteli spolubydlící.

„Jaktože jsi nedorazila?“ křičela ze záchodu Romana. Když jí ale odpovědělo ticho, pokračovala: „Je ti dobře?“

„Neměj péči!“ odvětila Marie směrem k toaletě a na prázdnou stěnu ukázala prostředníček.

„Nevěřila bys, co se stalo!“

„Zkus to!“ zaječela ironicky.

„Myslím, že tě to bude zajímat,“ řekla Romana bez reakce na Mariin tón.

„No tak spust'. Jsem jedno ucho!“

„Někdo zapomněl otevřít dveře, takže jsme čekali venku. Asi deset minut před začátkem přednášky na mě zamával pan profesor Sýkora, abych šla za ním. Prej sháněl tebe, ale když tě nemohl najít, tak ti chtěl aspoň poslat vzkaz.“ Romana přerušila vypravování a spláchla.

„Jakej vzkaz?“ zeptala se Marie, ale dívka na toaletě ji pravděpodobně neslyšela. „Jakej vzkaz!?“ zakřičela.

„Říkal, že profesori nemůžou chodit se svejma studentkama,“ pokračovala Romana a Marie slyšela, jak pustila kohoutek nad umyvadlem.

„No?“ zeptala se nervózně Marie, aby spolubydlící popohnala ve vypravování. Sama mezitím vstala a přesunula se k rámu dveří oddělující pokoj od chodby.

Romana otevřela dveře z toalety, posadila se na botník a sehnula se k tkaničce pravé boty. „No. Ale říkal mi, že je do tebe úplně blázen,“ podívala se do obličeje spolubydlící a mrkla jedním okem.

„Fakt?“ Marie se usmála.

„Jo,“ přitakala Romana a přesunula se k levé botě. „Ale, a to ti prej nemám říkat, potřebuje zjistit, jestli to s ním myslíš vážně.“

„Fakt?“

„Neřekl to přímo, ale vypadal, jako kdyby byl ochotnej kvůli tobě přestat učit,“ vybafla Romana a zula si obě boty.

„A ten vzkaz?“

„Že prej si o tom všem musí s tebou promluvit,“ pokračovala a položila boty pod věšák. „Ale někde, kde budete mít klid. Takže si vzal na tejden dovolenou. A já ti mám vyřídit, abys za ním přijela.“

„Ale kam?“ zeptala se rychle Marie.

„No, to já nevím,“ zasmála se Romana a byla zticha.

„Cože?“

„Napsal ti to místo na papírek, co mi pro tebe dal,“ řekla Romana a zasunula ruku do kapsy kalhot. „Je to nějaká chalupa,“ dodala a protáhla se kolem Marie do pokoje.

„Ukaž,“ natáhla Marie ruku po papírku, který Romana právě vytáhla.

Spolubydlící ale v poslední chvíli ucukla. Zůstala stát uprostřed pokoje jako opařená. Dívala se na svá rozházená trička a tílka po celém pokoji. V jednom z nich, přímo na rukávu, byla dokonce vypálená díra. Postel vypadala, jako kdyby na ni někdo skákal, ze skleněného popelníku se ještě kouřilo. „Co? Co to je?“

„Dej mi ten vzkaz,“ řekla Marie.

Romana se protáhla zpátky do chodby a dala ruku se vzkazem za záda. Na okamžik se podívala na Marii a pak znovu do pokoje.

Ustoupila o další krok.

„Dej mi to,“ řekla Marie a nastavila rozevřenou dlaň.

Romana rukou za zády otevřela dveře a vyšla na chodbu.

„Dej mi to!“

„Trhni si!“